

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem, v právní věci **žalobce: S. K.**, nar. „X“, „X“, Most, proti **žalovanému: Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31.5.2012, č.j. 2012/23913-421,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 31.5.2012, č.j. 2012/23913-421 se **ruší pro nezákonnost** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen uhradit** žalobci náhradu nákladů řízení **ve výši 167,- Kč**, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 31.5.2012, č.j. 2012/23913-421, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Ústí nad Labem ze dne 22.2.2012, č.j. MOA-422ú2012-M_01_B, kterým byl žalobce ode dne 17.1.2012 vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu maření součinnosti s úřadem práce.

Žalobce ve své žalobě uvedl, že se nedostavil na příslušnou pobočku Úřadu práce ze zdravotních důvodů. Trvá na tom, že dané zdravotní důvody řádně doložil v rámci odvolacího řízení prostřednictvím lékařských zpráv. Poukázal na skutečnost, že s ohledem na to, že je veden v evidenci úřadu práce od 13.4.1994, příslušná pracovnice byla srozuměna s jeho zdravotním stavem. Zdůraznil, že jeho zdravotní stav se neustále zhoršuje. V letech 2003, 2005 a 2008 prodělal opakovaně infarkt a mozkovou příhodu, což způsobilo podstatné zhoršení jeho paměti. Z důvodu zapomnětivosti mu pracovnice úřadu práce ani nezprostředkovala rekvalifikační kurzy, jelikož si byla vědoma toho, že by většinu termínů

proměškal. Na svoji obhajobu žalobce zdůraznil, že od roku 1994 nikdy žádnou konzultaci na úřadu práce nezmeškal. Vše je způsobeno jeho nepříznivým zdravotním stavem.

Dále žalobce uvedl, že vždy měl k dispozici osobu, která mu s dodržováním lhůt návštěv pomáhala. Od 31.10.2011 však bydlí v Azylovém domě pro muže v Mostě. Tím o tuto pomoc přišel.

Považuje za ne zcela přiléhavou argumentaci žalovaného, že vstoupil do evidence úřadu práce dobrovolně. Poukázal na skutečnost, že to učinil proto, aby mu nevznikl dluh na zdravotním pojištění a měl nárok alespoň na dávky hmotné nouze.

Žalobce zdůraznil, že pokud úřad práce někoho vyřadí z evidence, měl by se zabývat tím, zda se jedná o úmyslné maření součinnosti.

Žalobce následně v podání ze dne 15.6.2012 doložil, že dle posudku posudkové lékařky Okresní správy sociálního zabezpečení Most byl uznán ode dne 17.4.2012 invalidním ve třetím stupni invalidity.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný obsáhle zrekapituloval skutkový stav a námitky žalobce. Žalovaný konstatoval, že je nesporné, že žalobci byl stanoven termín k dostavení se na úřad práce a den 17.1.2012 v 8.15 hod. Žalobce trvá na tom, že nebyl ze strany žalobce prokázán žádný z vážných důvodů uvedených v ustanovení § 5 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), který by žalobci bránil ve splnění povinnosti dostavit se ve stanoveném termínu na úřad práce. Ke zdravotním důvodům doloženým žalobcem v rámci odvolání nebylo přihlédnuto s odkazem na § 82 odst. 4 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), a rovněž proto, že doloženými lékařskými zprávami nebyl prokázán vážný důvod bránící mu v dostavení se ve stanoveném termínu právě dne 17.1.2012 na úřad práce, neboť se jednalo o aktuální lékařské zprávy, které se však vztahovaly k datu podání odvolání a nikoli k době zmeškaného termínu. Dle žalovaného jde o zprávy vypovídající o zdravotním stavu žalobce až ode dne 7.3.2012, které neosvědčují, že by zdravotní stav žalobce byl již dne 17.1.2012, kdy se měl dostavit na úřad práce takový, aby mu ve splnění této povinnosti zabránil. Žalovaný zdůraznil, že až do podání odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí žalobce žádné zdravotní problémy spojené s jeho schopností, případně neschopností zapamatovat si stanovené termíny k dostavení se na úřad práce nedokládá ani neuváděl. Dává rovněž ke zvážení, zda se v daném případě nejednalo ze strany žalobce o účelovou návštěvu lékaře.

K tvrzení žalobce, že pracovnice úřadu práce byla srozuměna s jeho zdravotním stavem, žalovaný uvedl, že ze spisové dokumentace nevyplývalo dříve doložené zdravotní omezení, které by žalobci znemožnilo plnit některé z povinností uchazeče o zaměstnání. Žalobce se dostavoval řádně na stanovené schůzky. Žalovaný zdůraznil, že nebylo doloženo tvrzení žalobce, že mu právě z důvodu problémů s pamětí nebyla zprostředkována rekvalifikace, tedy že by bylo úřadu práce známo zhoršení paměti žalobce či jeho neschopnost pamatovat si termíny rekvalifikace či termíny schůzek pro jednání na úřadě.

K námitce absence výpomoci třetí osoby v době nesplnění povinnosti uchazeče o zaměstnání žalovaný uvedl, že žalobce žádným průkazným způsobem nedoložil, že by nebyl schopen ve vztahu vůči úřadu práce jednat za svoji osobu sám a na uvedené nemá dle žalovaného vliv, že žalobce bydlí v azylovém domě.

K otázce žalobcova dobrovolného vstupu do evidence uchazečů o zaměstnání žalovaný uvedl, že výhody spojené se vstupem do evidence jako je možnost čerpání sociálních výhod a krytí zdravotního pojištění, jsou kompenzovány povinnostmi, které na sebe fyzická osoba vstupem do evidence uchazečů o zaměstnání přebírá a které je právě pro zachování své evidence povinna plnit. V tomto směru žalovaný poukázal na rozsudek nejvyššího správního soudu ze dne 28.6.2012, č.j. 4 Ads 150/2011-164.

K námitce žalobce, že při vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání v případě maření součinnosti s úřadem práce by se úřad práce měl zabývat tím, zda se jedná o úmyslné či záměrné maření součinnosti, žalovaný uvedl, že v případě nesplnění povinnosti dostavit se ve stanoveném termínu na úřad práce není následek vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání spojen s prokázáním přímého úmyslu uchazeče o zaměstnání.

Žalovaný dále uvedl, že doložený posudek o invaliditě deklaruje vznik invalidity třetího stupně žalobce až ode dne 17.4.2012, tudíž ani tato skutečnost na posouzení daného případu nemůže mít vliv. Dále zdůraznil, že daný posudek nebyl podkladem pro rozhodnutí žalovaného, neboť byl vypracován až dne 15.6.2012.

Žalovaný trvá na tom, že žalobou napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v souladu s platným právním řádem a na základě náležitě zjištěného skutkového stavu.

Při jednání soudu přednesl žalobce žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení. Zdůraznil, že nesprávnost napadeného rozhodnutí spatřuje zejména v tom, že nebyl zohledněn jeho zdravotní stav a to, že se na smlouvenou schůzku nedostavil bez svého zavinění.

Žalovaný se z přítomnosti na jednání soudu omluvil s tím, že se domnívá, že jeho účast při jednání soudu není nezbytná, když všechny rozhodné skutečnosti jsou obsaženy ve spisové dokumentaci žalovaného a správního orgánu prvního stupně. Výslovně uvedl, že souhlasí, aby soud rozhodl bez jeho přítomnosti na jednání. Soud postupoval v souladu s tímto stanoviskem žalovaného, přestože je toto stanovisko poněkud zarážející, neboť ústní jednání ve věci se konalo na výslovnou žádost žalovaného ze dne 23.8.2012.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

V ustanovení § 30 odst. 2 písm. f) zákona o zaměstnanosti je uvedeno, že uchazeče o zaměstnání krajská pobočka úřadu práce z evidence uchazečů o zaměstnání rozhodnutím vyřadí, jestliže bez vážného důvodu maří součinnost s krajskou pobočkou úřadu práce.

V ustanovení § 31 písm. c) zákona o zaměstnanosti je uvedeno, že uchazeč o zaměstnání maří součinnost s krajskou pobočkou úřadu práce, jestliže se nedostaví na

krajskou pobočku úřadu práce nebo kontaktní místo veřejné správy ve stanoveném termínu bez vážných důvodů.

V ustanovení § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti je uvedeno, že pro účely tohoto zákona se rozumí závažnými důvody důvody spočívající v

1. nezbytné osobní péči o dítě ve věku do 4 let,
2. nezbytné osobní péči o fyzickou osobu, která se podle zvláštního právního předpisu považuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost), ve stupni III (těžká závislost) nebo ve stupni IV (úplná závislost)^{3a}), pokud s uchazečem o zaměstnání trvale žije a společně uhrazují náklady na své potřeby; tyto podmínky se nevyžadují, jde-li o osobu, která se pro účely důchodového pojištění považuje za osobu blízkou,
3. docházce dítěte do předškolního zařízení a povinné školní docházce dítěte,
4. místě výkonu nebo povaze zaměstnání druhého manžela nebo registrovaného partnera,
5. okamžitým zrušení pracovního poměru zaměstnancem podle § 56 zákoníku práce,
6. zdravotních důvodech, které podle lékařského posudku brání vykonávat zaměstnání nebo plnit povinnost součinnosti s Úřadem práce - krajskou pobočkou Úřadu práce a pobočkou Úřadu práce pro hlavní město Prahu (dále jen „krajská pobočka Úřadu práce“) při zprostředkování zaměstnání, nebo
7. jiných vážných osobních důvodech, například etických, mravních či náboženských, nebo důvodech hodných zvláštního zřetele.

Mezi účastníky je nesporné, že žalobce byl řádně vyrozuměn o termínu plánované kontaktní návštěvy úřadu práce a v době sdělení tohoto termínu jej vzal na vědomí. Na schůzku plánovanou na 17.1.2012 se žalobce nedostavil. Dne 31.1.2012 bylo žalobci zasláno oznámení o zahájení řízení ve věci vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání. Toto oznámení bylo žalobci doručeno dne 13.2.2012. Dne 6.2.2012 se dostavil bez předvolání žalobce na úřad práce. Jako důvod svého dostavení žalobce uvedl, že se dostavil na úřad práce v souvislosti se záměrem zúčastnit se výkonu veřejné služby.

Z uvedeného skutkového stavu tedy vyplývá, že objektivně byly naplněny znaky odůvodňující vyřazení uchazeče o zaměstnání z evidence uchazečů o zaměstnání uvedené v § 30 odst. 2 písm. f) a § 31 písm. c) zákona o zaměstnanosti, neboť byla narušena součinnost žalobce s pobočkou úřadu práce tím, že se nedostavil na pobočku úřadu práce ve stanoveném termínu. Zůstává však otázkou, zda v případě žalobce nebyl naplněn liberační důvod spočívající v tom, že se na danou pobočku úřadu práce nedostavil ze závažných důvodů. Okruh závažných důvodů, které mohou být liberačním důvodem v daném případě, zákonodárce shrnul v ustanovení § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Pro daný případ připadají v úvahu závažné důvody uvedené pod bodem 6 citovaného ustanovení zákona o zaměstnanosti. Konkrétně se jedná o zdravotní důvody, které podle lékařského posudku brání vykonávat zaměstnání nebo plnit povinnost součinnosti s úřadem práce.

Soud se neztotožnil se závěrem žalovaného, že žalobce v rámci odvolání v rozporu s ustanovením § 82 odst. 4 správního řádu uplatnil nové skutečnosti v rámci odvolání. Žalobce na svůj špatný zdravotní stav poukazoval již v rámci řízení před správním orgánem

prvního stupně, kdy v rámci ústního jednání konaného dne 13.2.2012 uvedl do protokolu, že v roce 2003 měl infarkt a mozkovou příhodu, v roce 2004 byl hospitalizován na ARO a v roce 2005 měl opět infarkt. Prvoinstanční správní orgán k tomuto tvrzení nepřihlédl, ani žalobce nevyzval, aby jej doložil lékařským posudkem. V reakci na závěry prvostupňového správního orgánu si žalobce nechal vyhotovit lékařské posudky, které předložil v rámci odvolacího řízení. Lékařské posudky, které žalobce předložil v rámci odvolacího řízení, tak byly vyhotoveny až po vydání prvostupňového řízení, proto nemohly být v rámci prvostupňového řízení předloženy. V tomto směru dle názoru soudu došlo v daném případě ze strany žalovaného k příliš úzkému výkladu ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu. V této skutečnosti spatřuje soud nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí ve smyslu § 78 s.ř.s., neboť tento zužující výklad mohl mít vliv na rozhodnutí ve věci samé.

Přestože s odkazem na ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu považoval žalovaný žalobcem předložené lékařské posudky za důkazy, ke kterým nelze přihlídnout, konstatoval v žalobou napadeném rozhodnutí, že předložené lékařské posudky a zprávy neosvědčují, že by zdravotní stav žalobce byl již dne 17.1.2012 takový, aby mu bránil ve splnění povinnosti dostavit se na úřad práce. Ani s tímto závěrem se soud neztotožňuje.

V závěru lékařské zprávy ze dne 7.3.2012 vyhotovené MUDr. I. L., lékařkou na neurologické ambulanci a EEG ambulanci v Mostě, je uvedeno, že žalobce má v anamnéze mozkovou příhodu z roku 2003 a dle CT je doložena již v roce 2008 atrofie mozková s předpokladem progresu. Dne 3.5.2012 pak následně doplnila uvedená lékařka závěr, že žalobce není a nebude schopen vyhovět požadavkům individuálního akčního plánu Úřadu práce ČR, neboť není schopen se dostavovat na úřad práce v doporučeném termínu a není schopen dodržovat potřebná pravidla pro evidenci na úřadu práce. Jako diagnostický závěr uvedla jmenovaná lékařka vaskulární demenci nespecifikovanou. Z uvedených závěrů vyplývá, že již v roce 2008 byla u žalobce diagnostikována atrofie mozku s předpokládanou progresí. Pokud zdravotní stav žalobce v březnu 2012 neumožňoval v důsledku vaskulární demence dodržovat stanovené termíny schůzek na úřadu práce, je i bez výslovného uvedení v lékařské zprávě pro kompetentního pracovníka bez lékařského vzdělání posuzujícího daný případ dovoditelné, že vaskulární demence takového rozsahu se u žalobce nemohla vyvinout pouze v období mezi 17.1.2012 a 7.3.2013, aniž by žalobce měl v anamnéze v daném období evidovanou nějakou mozkovou příhodu. Závěry soudu podporují i závěry obsažené ve zprávě z psychologického vyšetření provedeného dne 17.4.2012 v ordinaci klinické psychologie PhD. M. D. v Mostě, kde je uvedeno, že vzhledem k mozkové příhodě v anamnéze (jde o mozkovou příhodu z roku 2003, na kterou poukazoval žalobce již při jednání před prvoinstančním správním orgánem – pozn. soudu) je možno uvažovat i o vaskulární demenci. Dále je v uvedené zprávě výslovně uvedeno, že úroveň schopnosti organizace podnětového materiálu (např. zapamatování termínu schůzky v průběhu delšího rozhovoru) je v hlubokém podprůměru, s opakováním se výkon lepší. Soud poznamenává, že i v této zprávě je tedy jako původ žalobcových problémů spatřována mozková příhoda z roku 2003, tedy ještě před dnem 17.1.2012, ke kterému vztahoval žalovaný zdravotní stav žalobce.

Dle názoru soudu tedy žalovaný nesprávně vyhodnotil obsah výše uvedené zdravotní dokumentace, kterou mu žalobce předložil v rámci odvolacího řízení. Rovněž v tomto nesprávném vyhodnocení zdravotní dokumentace spatřuje soud nezákonnost ve smyslu § 78 s.ř.s. Dle názoru soudu z žalobcem doložené v rámci odvolacího řízení dokumentace vyplývá, že mu v plnění povinností vůči úřadu práce bránil vážný důvod spočívající ve zdravotních důvodech.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí žalovaného, zrušil pro nezákonnost [§ 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.]. V dalším řízení bude pak správní orgán podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku.

Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 167,- Kč odpovídající nákladům na jízdné žalobce za dopravu z Mostu k jednání soudu a zpět a poštovnému.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 27. ledna 2014

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová